

Teie Majesteet Kuningas!
Teie Majesteet Kuninganna!
Ekstsellentsid,
daamid ja härrad!

On suur rõõm tervitada Teid Eestis. Loodetavasti kulges reis Belgia ja Euroopa Liidu pealinnast siia Euroopa Liidu idapiirile meeldivalt ja ladusalt. Nagu ühes heas Euroopas peab olema. Ja seda head Euroopat me olemegi üheskoos kujundamas – paremaks, turvalisemaks ja sõbralikumaks.

Veel mitte nii väga ammu oli olukord Euroopas hoopis teistsugune – 60 aastat tagasi pidas toonane Belgia peaminister Paul-Henri Spaak, üks Euroopa Liidu “isadest”, ÜRO 3. peaassambleel “Hirmu kõne” all tuntud sõnavõtu (*Discours de la Peur*). Oma olemuselt oli see aga Suure Julguse kõne, milles peaminister Spaak teatas Nõukogude Liidu delegaadile, et Lääne murelikkuse põhjuseks on Nõukogude impeeriumi käitumine. Toona tänasid eestlased Belgiat ja tema julget peaministrit. Vabasse maailma pääsenud eesti pagulased tegid seda avaliku tänukirjaga peaminister Spaakile, kodueestlased ilma sõnadeta, oma südames.

Tänaseks on see kõik jäänud minevikku ning kõneldes Euroopast, räägime me ennekõike Euroopa ühtsusest ja julgusest, seda ka välis- ja julgeolekupoliitika vallas. Meie eriline tänu kuulub Belgia solidaarsusele ja kindlameelsusele – Belgia ei tunnustanud kunagi Balti riikide, see tähendab ka Eesti, annekteerimist Nõukogude Liidu poolt. Me teame, et belglased ei karda ennast väljendada otse ja avameelselt, ei karda rääkida südamest.

Samuti teame me, et belglased ei karda otsustamist. 2004. aasta kevadel, ajal, mil Balti riikide NATO liikmesus oli sisuliselt päevade kaugusel, kuid NATO oli endiselt raskuste ees, kas algatada Baltimaade õhuturbemissioon, oli just Belgia see, kes julgelt ette astus ja vabatahtlikuna esimesed lennukid Balti taevasse saatis, murdes sellega patiseisu. Selle otsuse tulemusi näeme-tunneme me iga päev. Me oleme selle eest südamest tänulikud ja ei unusta seda iial.

Tänu oma riigi asukohale otse Euroopa ristteel ning sellest tulenevale kogemusele on belglased alati olnud veendunud eurooplased ning osalenud nii ELi kui ka NATO asutamises ja ülesehitamises. Võin kinnitada, et eestlaste toetus Euroopa Liidule on mitte ainult kindel, vaid ka kasvav, nii nagu ka Eesti liikmesusele NATO, kus meie riigid osalevad Afganistanis ISAFi vägede julgeoleku tagamise ja stabiliseerimisoperatsioonides.

Meid ühendab nii ajalooline kui poliitiline kogemus. Aga eelkõige inimesed selle taga, kes oma vaimsuse ja tarkuse, oma olemasoluga, on andnudki meile meie poliitika ja meie ajaloo. Meil on palju head, mis meid ühendab. Me oleme infotehnoloogia riigid ja samas ka sadama- ja mereriigid.

Mõlemas vallas on meil ettevõtteid, kelle suhted on tugevnemas. Usun, et Teie visiidiga kaasnev äri- ja teadusseminar annab selleks olulise panuse. Kui keskaegses Hansaliidus kauplesid Tallinna, toona Revali kaupmehed, vilkalt Antwerpeni ja Brüggega – ning meie pealinna arhiivis on seda tunnistamas mitmed ürikud –, siis miks ei peaks meie ärisidemed edenema ka tänapäeva EL suures võrgustikus, kus kahepoolsetel suhetel on samuti väga oluline koht.

Lubage mul nüüd peatuda lühidalt meie rahvaid ja kultuure ühendavatel inimestel ja meie ühistel väärtustel. Juba 1484. aastal asus Revalist Brüggesse teele meister Hans Memlingi juurde õppima isa poolt Madalmaade päritolu, toona 15-aastane Michel Sittow, kellest sai esimene rahvusvahelise tuntusega Eesti alalt pärit kunstnik ja kes töötas tolle aja õukondades Mechelenis ja Madridis.

Madalmaades loodud kunstiväärtused hakkasid Maarjamaale jõudma juba keskajal. Meie muuseumides leidub mitmete Madalmaade meistrite teoseid. Oma erakordsuse tõttu väärivad eraldi äramärkimist Tallinna rae Madalmaadest tellitud piltvaibad, millest igasse on sisse kootud Tallinna vapp ning valmistamiskoha Enghieni tähis. On suur õnn, et need 1547. aastal valminud vaibad on säilinud ja me saame neid ka Teile näidata.

Kaasaegsed kunstisidemed on mõistagi dünaamilisemad, nii nagu aeg ise: eelmisel aastal oli Namuris rahvusvaheliselt tuntuima Eesti kunstniku, graafik Eduard Wiiralti tööde näitus. Ja sama, 2007. aasta alguses saime meie siin Tallinnas tutvuda Felicien Ropsi töödega. Wiiralti ja Ropsi loomingus ja maailmanägemises on muide üllatavalt palju ühist.

Teie Majesteet, Teie visiit on meie jaoks suur ja oodatud sündmus. Teame, kui armastatud Teie oma rahva hulgas olete, olles riigi ja selle ühtsuse sümbol.

Lugupeetud Kuninganna, oleme palju kuulnud Teie pühendumusest heategevusele. Teie südames on lapsed, haridus, meie tulevik. Teie avarast pilgust ja teadmistejanust annab tunnistust ka Teie homne visiit Kesk-Eestisse. Meile on hästi teada ka Teie aktiivne töö kaunite kunstide toetajana. Soovime Teile energiat ja edu Teie õilsas tegevuses.

Lubage mul lõpetuseks meenutada aega umbes sada aastat tagasi, kui alles noor eesti kultuur oli otsustavalt pöördumas näoga Euroopa poole. Tolle aja tooniandvad „noored vihased mehed“, keda me täna teame nime all Noor-Eesti, otsisid eestlaste teed Euroopa kultuuriruumi. Noor-Eesti deviis kõlas: „Olgem eestlased, aga saagem ka eurooplasteks!“ Selles seoses on meil tavaliselt kombeks rääkida Prantsusmaast ja Pariisist. Enamasti unustatakse sealjuures, et eesti kirjanduse ja eriti teatri ning kogu Noor-Eesti ideoloogia arengus mängis olulist rolli suur belglane Maurice Maeterlinck, kelle „Sinilindu“ ja teisi näidendeid lavastatakse Eesti teatrites ikka ja jälle. Nõnda siis andis Maeterlinck, ise seda teadmata, oma panuse ka meie eurooplasteks saamiseks.

Soovin Belgia rahvale õnne ja armastust ning kutsun ühinema toostiga Belgia kuninga ja kuninganna terviseks, Belgia rahva auks, meie kõigi hüvanguks!